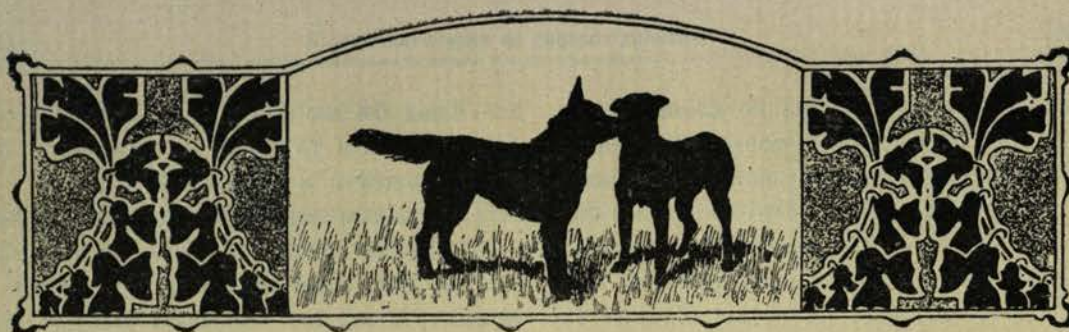

КУЧЕТО НА ГЛУХОНЪМИЯ

(Разказъ, по Ив. С. Тургеневъ — за дѣца и юноши).

На една Московска улицата се издигаше сива къща съ бѣли стълпове и изкривенъ балконъ. Тамъ живѣеше господарка-вдовица, заобиколена съ много слуги. Най-бѣлжитиятъ отъ слугитѣ ѝ бѣ дворникътъ Герасимъ, високъ, едъръ и глухонѣмъ още отъ рождение.

Еднажъ Герасимъ тихо вървѣше надолъ по рѣката, течаща край Москва и гледаше водата. Изведнажъ нему се стори, че нѣщо шава въ тинята до самия брѣгъ. Той се наведе и видѣ малко кученце, което се мжчеше, но не можеше да излѣзе отъ водата. То цапаше съ крачката си, плъзгаше се по тинята и мокроту му слабичко тѣлце цѣло трепереше. Герасимъ погледа нещастното кученце, хвана го съ една ръка, пхна го въ пазвата си и забърза къмъ дома.

Той влѣзе въ стаичката си, сложи спасеното кученце на кревата, зави го съ тежкия си кожухъ и се затече най-напрѣдъ въ обора за слама, а послѣ въ кухнята за паничка млѣко. Прѣдпазливо като отви кожуха и разпостла сламата, Герасимъ сложи млѣкото на кревата. Бѣдното кученце бѣше едва на три недѣли и скоро бѣ прогледало; едното му око даже изглеждаше малко по-голѣмшко отъ другото. То още не можеше да пие отъ паничка млѣко, а само треперѣше и замижаваше. Герасимъ го хвана лекичко съ два прѣста за главичката и притисна муцунката му до млѣкото. Кученцето изведнѣжъ жадно започна да лочи, като пхтѣше, потреперваше и се задавяше.

Гледѣ, гледѣ Герасимъ па изведнѣжъ се засмѣ. . . Цѣла нощъ се забавлява съ него, наглася го отъ удобно по-удобно на леглото,

чисти го, докато най-послѣ не заспа и той край него тихо и радостно.

Отначало кученцето бѣше много слабо и некрасиво, но слѣдъ осемъ мѣсеца то стана твърдѣ хубаво кученце отъ испанска порода. То страстно се привѣрза къмъ Герасима и ни крачка не се отдѣляше отъ него — врѣдомъ го дирѣше и милувно въртѣше опашъ. Герасимъ го нарече Муму. То бѣше много умно, на всички се галеше, но само Герасима обичаше. А самъ Герасимъ обожаваше малкия Муму.

То го будѣше сутринъ, дърпайки го за дрѣхата, довеждаше му старата кобила, която бѣ му станала близка приятелка и важно се подпжтваше ведно съ него за вода. То пазѣше метлитѣ и лопатитѣ му и никого не пропушаше до стаичката му.

Нощемъ съвсѣмъ не спѣше, ала не лаеше безразборно. Въ господарската къща Муму нивга не влизаше. Когато Герасимъ носѣше за въ стаитѣ дърва, то сѣвга оставаше назадъ и нетърпѣливо го чакаше при вратата.

Така мина година. Единъ прѣкрасенъ день господарката съ своитѣ храненици се разхождаше изъ гостната. Тя бѣ разположена, смѣеше се и се шегуваше. Съ сладка усмивка на свити устни тя приближи до прозореца.

— Боже мой! — викна тя веднага. — Какво е това кученце? Колко е миличко! Кажете да го доведатъ.

Една отъ храненицитѣ тозчасъ се затече въ антрето.

— Хей, човѣкъ! Стефане! — завика тя, — донесете по-скоро Муму.